

ler ikke Andet end gjøre en Bemærkning til hvad den høitagtede Minister httrede, naar han meente, at det var „Mangelen paa Politistyrke“, der var Skyld i, at vedkommende Borgere ikke kunde faae Politiets Hjælp. Det er mig saaledes vitterligt, at der i et storartet Slagsmaal, som fandt Sted hos en Vinhandler for 2 a 3 Aar siden, der boede straaes over for Raadstuen, blev sendt Bud tidlig paa Aftenen (det var en Søndag Aften) til Politiet om Hjælp, og at Politiet stod udenfor hans Dør, men turde ikke gaae ind og yde Assistance, hvorimod det stod udenfor hans Dør og ventede, til Hovedvagtmandskabet kom og afhentede Tumultuanten. Jeg kunde anføre flere Exempler, men anseer det ufornødent og taffer nok engang den høitagtede Justitsminister for det velvillige Svar, han har givet mig.

L. C. Larsen: Ogsaa jeg har Anledning til at antage, at den høitærede Minister ikke er aldeles vel underrettet, naar han erklærer, at Rescriptet af 1821 ikke er til Hindrer for Politiets Assistance ved saadanne Leiligheder, som de omtalte, men at Hindringen skulde ligge i dets Mangel paa tilstrækkelig Styrke. Jeg veed saaledes med Bestemthed et Tilfælde, hvor der ikke langtfra Politikammeret blev sendt Bud om Hjælp, men hvor der ikke blev svaret Andet, end at derom maatte man henvende sig til Bagten. Derjom det derfor var saaledes, som den høitærede Minister anførte, at Politiet anerkjendte sin Forpligtelse til at yde Hjælp i saadanne Tilfælde, men kunde det ikke af Mangel paa tilstrækkelig Styrke, kan jeg ikke indsee, hvorfor det nægter Hjælpen under Omstændigheder, hvor Styrken er tilstrækkelig, hvor Tilstedeværelsen af endogsaa kun en enkelt Politibetjent vilde være nok, da en saadan i de allerfleste Tilfælde blot ved at vise sig vil være istand til at undertvinge en saadan Tumult som den, hvorom der her er Tale. Jeg er saavel ved hvad den ærede Forespørger har gjort opmærksom paa, som ved hvad jeg selv har erfaret, bleven bestyrket i min Mening om, at det er et Princip, der gjøres gjældende af Politiet, ikke at besatte sig med at yde Borgere Hjælp, naar Hunsfreden forstyrres, men derimod henvise dem til Bagten. Den høit-

ærede Minister har sagt, at det er et Princip, som ikke kan udledes af det omtalte Rescript, og deri maa man give ham Ret; men derfor troer jeg ogsaa, at det vilde være ønskeligt, om han vilde meddele Politichefen, at det i saadanne Henseende er en urigtig Fortolkning, som gjøres gjældende, og at Politiets Assistance i saadanne Tilfælde bør ydes, forsaavidt dets Styrke er tilstrækkelig. Nu veed jeg meget vel, at Politiets Styrke ikke er saa stærk, som den burde være, men jeg troer dog heller ikke, at den er saa svag, som den ved visse Leiligheder paaberaabes at være; navnlig vil det være dem, der jævnlig komme paa Politikammeret, beklædt, at der til enhver Tid opholder sig der et temmelig stort Antal Politibetjente, som ikke kunne have faste Forretninger der, men hvis Forretninger kun kunne være at blive benyttede til Forretninger i Byen ved foresaldende Leiligheder. Jeg troer derfor, som sagt ikke, at der i Reglen kan være nogenfømhelst Hindringveien for, at Politiet yder sin Beskyttelse, hvor der kan være Trang dertil.

Justitsministeren: Hvor store Forbringer man end vil stille til Justitsministeren, troer jeg dog, at man vil gaae for vidt, naar man forlanger, at Justitsministeren til enhver Tid skulde være vidende om den Nægtelse af Politiasistance, der har fundet Sted, hvor der har været Tumulter i Huse mellem Private. Det forekommer mig derimod, at den Forbring, man med Billighed kan gjøre, er, at den Vedkommende gjorde Justitsministeren opmærksom paa, at noget Saadant havde fundet Sted, for at det derefter kunde blive muligt at skride ind. Jeg skal tilspise, at efter de Udtalelser, der her ere fremkomne i denne Retning, er det en Selvefølge, at min Opmærksomhed henledes derpaa, ikke skal blive staaende derved, men at jeg skal indhente de fornødne Oplysninger og i fornødent Fald træffe de fornødne Foranstaltninger, for at man kan komme til at træde tilbage fra et Princip som det, efter hvad her er fremstillet, Politiet hidtil skulde have fulgt.

L. C. Larsen: Det har ikke været min Mening at gjøre den høitærede Minister nogen Bebreidelse, og jeg troer heller ikke, at det laae